

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Publicație lunară

Martie (Mărțișor)
nr. 3 (29) / 2019

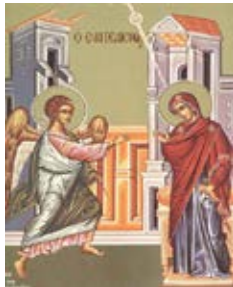
Primul cuvânt: mama!

Citiți în pagina 1

Puterea întăritoare a Sfintei Cruci

Citiți în pagina 6

Buna Vestire

Citiți în pagina 15

Cum ajungem în zilele noastre la pacea sufletească?

Citiți în pagina 8

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Primul cuvânt: mama!

Știu că nu sunt vrednic să vă vorbesc despre subiectul pe care l-am propus și inima mea suspină de dorul părinților trupești, pentru că, nu doar pentru mine, dar cred că pentru oricine este greu să explice în cuvinte ce este mama.

Această stare, această legătură indestructibilă, acest prim cuvânt pe care îl rostim când abia începem să găngurim, reprezintă cel mai profund sens al vieții noastre pământești - un cuvânt ce cuprinde totul: dragoste nemărginită, viață cu bucurii și jertfă continuă... Cu toate că am putea spune că viața mamei este mai mult plină de tristeți, cred că bucuria iubirii pentru copiii ei depășește lacrima durerii.

Am găsit un citat al scriitorului Alexandre Dumas, în care spunea că: „Dumnezeu a creat mama pentru că El nu putea fi pretutindeni”. Din punct de vedere artistic, este o exprimare foarte frumoasă; însă eu cred că Dumnezeu a dăruit o mamă nouă tuturor, pentru a ne arăta cât de mult ne iubește! Poate că este „punctul cheie” prin care ar trebui să vedem cu ochii trupești cum și cât ne iubește Dumnezeu.

Cred că primul „dar” făcut nouă de către Domnul Hristos - chiar și înainte de Înviere - este Maica Domnului. Evanghelia după Ioan spune: „Iisus văzând pe mama Sa... a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău! Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta!” (19, 26-27). De aici reiese, fără îndoială, imaginea mamei ce este alături de Fiul ei, care se bucură de Învierea Lui. Astfel, putem afirma că nu mai suntem orfani, căci avem un Tată Ceresc, tot așa acum avem și o Mamă!

Așa cum chipul Domnului Hristos de pe catapeteasma bisericii ne privește răbdător și ne veghează binecuvântându-ne mereu, tot așa și Maica Domnului stă de-a dreapta Lui rugându-se pentru noi. Acest chip al smereniei și curăției, care este plin de frumusețe și putere, „este icoana dragostei și a victoriei dragostei”, după cum frumos o descrie pr. Al. Schemann, în lucrarea intitulată „Pentru Viața lumii - Sacramentele și Ortodoxia”.

Mamă, eu știu că tu mă auzi ce spun....când eu sufeream, pe tine te durea; când eu eram supărat, ție inima-ți plângea; când eu cădeam, tu pentru mine te rugai; cândva,

eu un dar am vrut să-ți fac, tu n-ai cerut nimic, ci tot tu ai dăruit! Acum, eu ce mai pot să-ți dau?

Iubirea părintească și grija ca totul să fie bine, cu care-și veghează familia, sunt cele două aripi ce înalță până la cer rugăciunea ei. Mama are cea mai puternică rugăciune pentru că este plină de dragoste, are cea mai mare „intrare” în fața Domnului Hristos, căci se jertfește necondiționat. Așteaptă plină de speranță să fim în preajma ei, absența noastră-i tristețea ce naște lacrimi de rugăciune.

Dacă ar fi să spun ceea ce simt, aș afirma că mama este o stare de jertfă. Cred că durerea și lacrimile Maicii Domnului, când se află lângă Domnul Hristos pe toată perioada suferinței ultimelor ceasuri pe acest pământ, era de fapt și suferința neputinței de a se jertfi ea pentru a nu suferi El. Această stare de jertfă caracteristică mamei este mai puternică decât dorința de viață proprie! Sunt convins că orice mamă trăiește clipele din viața noastră cu intensitate dublă, cu o profunzime ce nu o putem vedea.

Cu toții știm sau credem că știm ce este mama, dar de multe ori ceea ce vedem este foarte superficial, tocmai de aceea am ales să vă dau cel mai simplu exemplu al trăirii materne pe care mulți îl vedem, dar, din păcate, puțini îl înțelegem:

O tânără domnișoară s-a întors acasă într-o după-amiază. Avusese o zi grea, cu multe probleme, era obosită și supărată. Mama ei, femeie în vârstă, s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare. S-au așezat împreună la masă, dar, ca orice mamă, a „citit” de îndată tristețea din sufletul fetei și a căutat să o liniștească.

-Mai lasă-mă în pace, mamă! Crezi că toate se pot rezolva așa, cu una, cu două? Nici măcar nu știi despre ce-i vorba.

-Dar îmi poți povesti, i-a răspuns, cu răbdare, mama. Poate te-aș putea ajuta.

-Cu ce să mă ajuți, cu sfaturi? M-am săturat de atâtea întrebări și sfaturi. Lasă-mă în pace! - a mai strigat tânăra fată și a plecat în grabă, trântind ușa.

Spre seară, când s-a mai liniștit, când și-a dat seama de greșeala ei și de supărarea pe care i-o pricinuisese mamei, s-a întors acasă hotărâtă să-și ceară iertare pentru nesăbuiința de care a dat dovadă. Ajunsă acasă, și-a găsit mama așteptând în fotoliul din fața ferestrei, cu capul în piept, parcă ar fi adormit.

Dar ea murise, murise de inimă chiar în după-amiaza aceea. Zadarnice au fost lacrimile ce au urmat, zadarnică a fost toată durerea fetei. Mama murise și ultimele cuvinte pe care le auzise de la copilul ei au fost: „Lasă-mă în pace!”. Acest lucru o dorea cel mai tare pe tânăra fată: mama murise fără ca ea să-i fi spus, de fapt, cât de mult o iubește, câtă nevoie are de prezența ei, de sfaturile ei, de dragostea ei - dragoste de mamă.

Nu vreau să comentez sau să insist asupra aspectelor mai sus prezentate, dar, oare-i

cinstim noi cu adevărat pe părinții care ne-au dat viață? În acest veac în care trăim, în această lume modernă, nu mai e la modă sau a devenit foarte greu ca fiii să-și respecte și să-și cinstească părinții. Nu de puține ori am observat că tinerii se rușinează să le spună părinților „tată” sau „mamă”. Și atunci când sunt în cercul unor prieteni, îi numesc „moșnegi” ori „moșul” sau „bătrânul” și aici nu vorbesc din presupuneri ci, chiar adesea am auzit asemenea expresii.

Nu vreau să deviez de la subiectul pe care mi l-am propus, dar simt nevoia să fac o mică paranteză. Din învățămintele duhovnicului meu am aflat că, fără să realizăm, greșim împotriva celei de-a cincea porunci și prin nerespectarea celor mai în vârstă decât noi, aici nu mă refer strict la părinți, ci și la semenii mai în vârstă. Bucurându-ne de faptul că suntem puternici și tineri, ne „permitem” să ne comportăm cu oamenii mai în vârstă decât noi de parcă aceștia n-ar mai fi oameni. În mediul rural poate nu este chiar așa, dar în orașele mari, oamenii care au muncit toată viața lor, care au îndurat toate greutățile războiului, foametea, care au purtat pe umerii lor nenumărate suferințe, necazuri, primind de la stat dreptul meritat de odihnă, dintr-o dată au început să-i „încurce” mai ales pe cei tineri.

Poate că nu aș fi scris aceste rânduri, dacă, și acum în această perioadă pregătitoare a postului nu aș fi auzit adolescenți spunând că: „Moșnegii ăștia, mai bine ar sta pe acasă, toată ziua se plimbă prin magazine, prin tramvaie... peste tot numa' de ei dai, frate...” sau, o expresie care m-a săgetat în inimă: „Când să urc în autobuz, un moșneag se băga în fața mea și i-am zis: La cimitir tot așa te grăbești?”. Sincer, nu vreau să supăr pe nimeni, dar... este ca și cum ar spune: „Pentru ce mai trăiți, nu vedeți că ne încurcați?”.

Sincer, nici nu știu dacă aceasta ține de educația primită sau de „cei șapte ani de acasă”, dar dacă ar realiza măcar o clipă că tinerețea va trece foarte repede, tot așa cum trece și adolescența și floarea vârstei, poate atunci s-ar schimba ceva! Și mă întreb, dacă Dumnezeu le va dărui bătrânețea, oare ce vor zice atunci când copiii generațiilor următoare le vor transmite același mesaj? O vorbă înțeleaptă spune că nu este bine să râzi de cei bătrâni, pentru că nu toți avem privilegiul să ajungem ca ei!

Dacă s-au retras din activitate, dacă sunt acum mai mult acasă, înseamnă că au meritat să se odihnească, că au în spatele lor o viață plină de osteneli, dar și de bucurii deopotrivă: este vorba aici de educația pe care ne-au dat-o, de bolile prin care au trecut, de toate greutățile și suferințele pe care au trebuit să le îndure pentru ca noi, oamenii moderni ai secolului douăzeci și unu, să fim ceea ce suntem. Iar, dacă prin iubirea lor părintească ne ajută cu ceva, pentru aceasta ar trebui să le fim recunoscători și în această viață și în cea următoare! Iar noi, îndrăznim să-i mai și jignim cu cuvinte

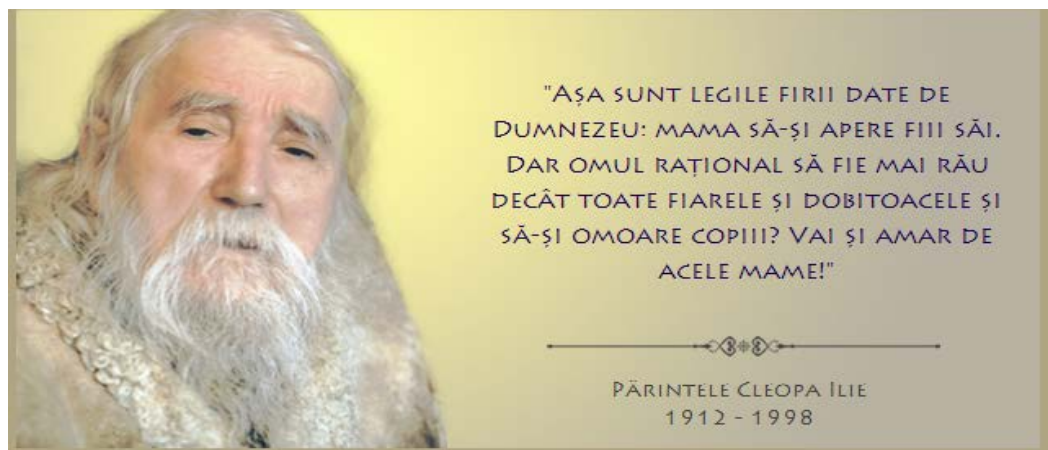
urâte... Pe mulți, poate, îi irită neputințele lor, iar dacă tata ori mama ne învinuiesc de ceva, uneori le răspundem cu cuvinte atât de urâte, încât inimile lor sângerează de necaz și de supărare, fără ca noi să vedem sau să realizăm durerea pe care o pricinuim prin neștiința, nepăsarea sau ignoranța de care dăm dovadă.

Cred că ar fi bine să ne aducem aminte că însuși Dumnezeu, în legea lui Moise, a poruncit ca cei care nu-și respectă părinții să fie uciși cu pietre: „Blestemat să fie cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa! Și tot poporul să zică: Amin!” (Deuteronom 27, 16). Apoi ne mai mirăm că necazurile și bolile se țin „scai” de noi și adesea ne întrebăm de ce suntem atât de nefericiți...

Închei aceste rânduri cu speranța că vom conștientiza, într-un sfârșit, cât de fericiți ar trebui să fim că Maica Domnului ne este mamă! Totodată, să-I mulțumim Domnului Hristos pentru cât de minunat ne-a dăruit această cale de mântuire a noastră. Întrucât vremea postului mare a sosit, să ne pregătim „cămara inimii”, să înțelegem rugăciunea, să iertăm pe cei care ne-au greșit și să ne înfrânăm pornirile trupului, cinstind pe Născătoarea de Dumnezeu, cerându-I în același timp ajutorul și puterea să ne iubim părinții și să ne îndreptăm viața. Și să nu uităm că rugăciunea mamei este întotdeauna ascultată.

„Nimeni din cei ce aleargă la tine nu iese rușinat, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; ci cerând dar bun, primește dăruirea către cererea cea de folos”.

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Străduiți-vă să nu acuzați pe altul, ci rugați-vă pentru el

Străduiți-vă să nu acuzați niciodată pe altul, ci rugați-vă pentru el. A judeca pe cineva pentru lipsurile pe care le are, înseamnă să nu-ți vezi propriile tale defecte.

În starea noastră de cădere suntem incapabili să judecăm, în mod corect, pe fratele nostru. Să nu fiți atât de siguri că fratele vostru se înșală. Nu-l judecați. Este preferabil să nu judecăm. A trăi în frica de Dumnezeu înseamnă a-ți fi teamă să judeci pe altul într-o manieră păcătoasă și nu așa cum l-ar judeca Dumnezeu. Ce câștig judecând pe fratele meu? Atâta timp cât nu-l voi vedea așa cum Domnul îl vede, totul va fi greșit. Începeți prin această rugăciune, prin ideea de a fi ascultători, de a nu judeca pe frații voștri. Începeți prin această dorință de a-i sluji pe alții cu dragoste, ca și Sfântul Siluan, care cerea, în zilele de sărbătoare, să poată sluji în trapeză sutelor de călugări. Era atât de fericit să vadă cât de mult îi iubea Hristos pe acești oameni, pe acești copii ai lui Dumnezeu. Îi slujea cu multă dragoste. Împlinite în acest duh, muncile vieții de zi cu zi pot să devină o hrană duhovnicească foarte agreabilă. Seara, datorită acestei atitudini de slujire, inima voastră va fi foarte blândă și veți plânge înaintea lui Dumnezeu pentru propriile voastre greșeli, pentru lipsa voastră de iubire.

Sursa: Arhimandritul Sofronie, Din viață și din duh, Editura Pelerinul, Iași, 1997, pp. 49-50

"Nu cunosc un Hristos grec, rus, englez, arab. Hristos, pentru mine, este totul, Fiinta supracosmica. Cand limitam persoana lui Hristos, coborand-o spre exemplu in planul nationalitatilor, pierdem totul si cadem in intuneric".

**Parintele Sofronie Saharov
(1896 – 1993)**

Puterea întăritoare a Sfintei Cruci

— *P*ărinte, când mi se spune să fac ceva, pornesc întotdeauna cu o frică și o șovăială și, în cele din urmă, poate din cauza fricii, nu reușesc să fac lucrul așa cum trebuie.

— Să-ți faci cruce, copilul meu cel bun, și să faci ceea ce ți se spune! Dacă spui: „Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri”, oare dintre atâția Sfinți, unul dintre ei nu te va ajuta? Să nu-ți pierzi niciodată încrederea în Dumnezeu! Nu te limita la logica ta omenească și strâmtă, ca să nu te chinuiești și să împiedici astfel ajutorul dumnezeiesc! Atunci când te vei încredința pe tine și lucrarea ta lui Dumnezeu, după ce cu prudență vei acționa omenește, El te va ajuta mult, dar va ajuta și pe alții. Încrederea în Dumnezeu este mare lucru. Odată, trebuia să-mi ia sânge. Erau patru doctorițe. Vine prima, se chinuiește, dar nu-mi poate afla vena. Vine a doua, la fel. Vine a treia, care era specializată în aceasta, dar nimic. În clipa aceea trecea pe acolo a patra doctoriță. A văzut cum mă chinuiam și a venit să încerce și ea. Mai întâi și-a făcut cruce și imediat a aflat vena, pentru că a cerut ajutorul lui Dumnezeu. Celelalte, într-un anumit fel, aveau încredere numai în ele însele.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul, Cuvinte duhovnicești. Editura Evangelismos, București, 2011, pp. 297-298

Strofe pentru suflet

Ce înseamnă liniștea?

De când este lumea lume
Întrebări s-au pus anume:
Ce e, cum e liniștea?
Că mulți n-au habar de ea...

Liniștea? - S-auzi zburând
Fulgii din înalt căzând,
Peste dealuri fremătând,
Covor moale așternând...

Liniștea? - Înseamnă-n zori,
Când pică roua pe flori,
S-auzi fluturii în zbor
Și-n cer goana norilor...

Liniștea? - Să porți în tine
Soare! Și-o lumină-anume!
Chiar de ceru-i nourat,
Tu să fii înseninat!

Liniștea? - Îi împăcare:
Cu tine, cu fiecare!
Rară, scumpă pe Pământ -
Cine-o are-i ca un sfânt!

Sofia Vicoveanca

Ce îi omul?

Omul îi doar o suflare,
Ca o umbră, ca o rouă,
Este-a visului chemare,
Când i-e scris, - „se rupe”-n două.

Omul este un suspin,
Este lacrima din nori,
Este zâmbetul divin
Când se-arată primii zori.

Omul este-o adiere
Pe a vântului aripă,
Este plâns și mângâiere,
Omul este doar o...clipă!

Sofia Vicoveanca

Cum ajungem în zilele noastre la pacea sufletească?

Dacă întrebați ce este cultura, aș putea spune într-un cuvânt: armonie! Dacă m-ar întreba cineva ce este Scriptura, aș răspunde „Armonie, domnule!”. Adică să fiu mereu în situația să păstrez pacea, pentru că raportul dintre dreptate și pace este de la doi la opt. Deci, faci dreptate și câștigi doi, dar pierzi opt. Faci pace, câștigi opt, dar pierzi doi. Deci, pacea este de patru ori mai mare decât dreptatea. Numai atunci poți să faci armonie. Deci, tu trebuie să fii un erou al armoniei, un erou al păcii, cu orice chip. În felul acesta poți avea dezvoltat discernământul de a putea înțelege inima cuiva. Orice om care are o pace sufletească, are o valoare nemaipomenită în sufletul lui și o armonie în unitatea în care trăiește el.

– Cum ajungem în zilele noastre, în aglomerările urbane, la pacea aceasta mult dorită?

– Da, lucrurile acestea sunt foarte importante. Păi, pacea înseamnă să renunți la părerile tale, să renunți la gusturile tale, la chemările tale păcătoase sau să renunți la a face un război gratuit, cum zice cineva: „Mi-a zis, i-am zis și am să-i zic!”.

– Deci nu e o simplă liniștire interioară?

– Domnule, nu rațional trebuie să se întrebe, nici rațional să se răspundă. Pacea

aceasta vine fără explicații. Simțul bucuriei nemaipomenite, ca și în iubire. De ce? Pentru că, practic, nu ai nimic cu nimeni. Inima mea e liberă despre alții, ca să-I fac loc Mântuitorului Hristos să o ocupe. Pacea a venit la voi, adică a venit Hristos în inima voastră, pentru că nu dușmăniți pe nimeni. Ne punem idealul cel mai înalt: iubirea de vrăjmași, mântuirea. Nu e utopie, pentru că spune Mântuitorul Hristos: „E posibil lucrul acesta!”. S-a încercat cu adevărat să se iubească vrăjmașul? Sau știm numai din Scriptură că trebuie să iubim, însă ne urâm răzbit? Să se plece cu adevărat la iubire. La nivelul zilei, sau al vieții întregi, n-ai să reușești să ajungi la o mare iubire. Dar te ajută harul lui Dumnezeu și tu ai să mori iubind pe vrăjmași, sau cel puțin să nu-i urăști. Deja ești într-o poziție de salvare. Ca să fii erou trebuie să te jertfești continuu. Ce mă interesează că se supără celălalt? Să nu Se supere Hristos!

Oriunde trebuie să fii cu Hristos, fără agitație, cu o foarte mare liniștire sufletească. Mă bucură, sunt fericit că sunt creștin și ți-aș dori și ție să fii. Pentru că ei văd la tine pacea ta. Apoi, pe ei îi vor consuma plăcerile și se vor simți oboșiți. Văzându-te pe tine că ești liniștit, te întreabă: „Domnule, de ce ai tu pacea asta?”, „Pentru că vreau să trăiască Hristos în inima mea continuu!”, adică nu am dușmani în inima mea. Hristos nu intră într-o inimă ocupată de vrăjmășie. Și, pentru faptul că urâm, unde-i eroismul? Păi ce, te duci la război să te predai dușmanului? Dușmanul te omoară!

Luptă de pe poziția ta creștină, dar fără dușmănie! Însă este voie să vă apărați. Să nu se speculeze poziția noastră creștină ca pe o slăbiciune. Căci dacă am ști când vine furul – cum spune Mântuitorul – nu l-am lăsa să spargă casa. Noi ne opunem, nu doar întinzi mâinile... „Nu intra!”, ci te lupti cu el. Și poate să cadă el. Deci îți aperi valorile.

Sursa: Ne vorbește Părintele Arsenie, ediția a II-a, volumul III, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2010, pp. 126-128

Cum trebuie să luăm anafora și ce trebuie să știm despre ea?

Sfințitul Nicolae Cabasila ne spune: „Pâinea care se împarte ca anaforă a fost de mai înainte sfințită, deoarece a fost oferită lui Dumnezeu. Toți creștinii care merg la Biserică o primesc cu evlavie în palma lor dreaptă, adâncită puțin, și sărută mâna dreaptă a preotului, care puțin mai înainte a atins și a împărțit Preasfântul Trup al Mântuitorului Hristos. Pentru că s-a sfințit în întregime, de aceea Biserica noastră crede că mâna liturghisitorului transmite această sfințire tuturor celor ce o ating și o sărută”.

Lucruri esențiale pe care trebuie să le cunoaștem despre anaforă:

- Trebuie să se împartă în liniște și rânduială,
- O luăm din mâna preotului, iar nu de la pangar,
- Așezăm mâna dreaptă peste cea stângă cu palmele deschise,
- Psalții cântă imnuri pe toată perioada împărțirii anaferei,
- Trebuie s-o mâncăm pe stomacul gol,
- O consumăm pe toată și nu aruncăm nimic din ea.

Să nu uităm că anafora se dă în loc de dar (anti-doro = în greacă), adică în loc de marele dar care este Dumnezeiasca Împărtășire, dar și ca un dar în plus pentru cei care s-au împărtășit. Aici trebuie să se facă distingerea că, în niciun caz, nu trebuie să se facă vreo confuzie între anaforă și Dumnezeiasca Împărtășanie sau să

se considere anafora de aceeași „valoare” cu Dumnezeuasca Împărtășanie.

Să le explicăm mai pe larg:

a. Anafora iese din prescura pe care au adus-o și au oferit-o credincioșii cu scopul de a se săvârși Dumnezeuasca Liturghie. (De aceea se și numește în greacă prósforo de la verbul proféro, care înseamnă a oferi). Prescura se face cu rugăciune și tămâie și se pecetluiește cu simbolurile lui Hristos IC XC NIKA. De aceea, încă de Vineri primește binecuvântare și nu mai este o pâine obișnuită. Din momentul în care se oferă la Sfântul Altar, dobândește o mai mare sfințire.

În sfârșit, după sfințirea Cinstitelor Daruri, când partea din prescură a fost pe Sfântul Disc și pe Sfânta Masă s-a făcut Trupul și Sângele lui Hristos, liturghisitorul ia discul cu pâinea tăiată bucățele și o înalță înaintea Sfintei Mese, spunând: „Mare este Numele Sfintei Treimi, totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor. Amin”.

Aceasta este o mișcare asemănătoare celei care premerge cuvintelor: „Ale Tale dintru ale Tale”, când liturghisitorul înalță și face în aer semnul Cinstitei Cruci, slavoslovind cu recunoștință pe Făcătorul nostru. Astfel, anafora mai primește o binecuvântare. De asemenea, unii preoți spun și o altă rugăciune scurtă (nu absolut necesară, căci binecuvântarea vine prin slavoslovirea lui Dumnezeu Cel închinat și adorat în Treime): „Binecuvântează, Doamne, pâinile acestea și pe cei care se vor împărtăși din ele sfințește-i”.

De asemenea, alți liturghisitori adaugă o laudă adusă Maicii Domnului: „Bucură-te, ceea ce prin Înger ai primit și ai născut pe Însuși Ziditorul, Fecioară, mântuiește pe cei ce te măresc pe tine”. În altă parte, într-un sat din Kalavrita, am întâlnit un preot evlavios, care liturghisea în fiecare zi și care, în acest moment al Liturghiei, spunea: „Bucură-te, ceea ce prin Înger ai primit și ai născut pe Însuși Ziditorul, Fecioară preaslăvită, neispită de nuntă, preabinecuvântată, mântuiește pe cei ce te măresc pe tine”.

Aceste cuvinte, într-adevăr au locul lor aici, deoarece anafora simbolizează trupul Pururea Fecioarei. Este partea prescurii de unde a fost scos Mielul lui Dumnezeu.

b. Este bine ca anafora să fie într-un vas lângă preot, astfel încât fiecare, îndată după ce se împărtășește, să poată lua o bucățică cu care să-și „șteargă” buzele și gura.

c. Luând anafora din mâna preotului, intrăm în comuniune cu el, ne apropiem de el. Acesta, scăldat fiind de sfințenia și de dumnezeiescul Har (adeseori și de transpirație – o transpirație binecuvântată), credincioșii, care până în acest moment erau în cealaltă parte, oarecum depărtați, vin și se ating de el, ca și cum s-ar atinge

de Însuși Hristos.

În acest moment, preotul va arăta o familiaritate discretă pentru fiecare suflet al parohiei sale, îi va heretisi după nume, le va ura cele cuvenite și va trimite binecuvântări celui bolnav la pat din familia lor etc. Însă simplu, fără gesturi și prea multe zâmbete sau discuții, care nu-și au locul. Doar cele care se potrivesc cu atmosfera duhovnicească a Liturghiei.

d. De multe ori rămân multe prescuri din cele pe care le-au adus credincioșii. Asta arată cât de mult participă credincioșii la marele eveniment al Dumnezeieștii Liturghii. Preoții păstrează câteva pentru Liturghiile din cursul săptămânii, iar celelalte este îngăduit să le ia credincioșii la casele lor. Gândiți-vă câte prescuri rămân la hramuri.

Nu este necuviincios să le ia creștinii, însă trebuie să le pună la masa unde stau de obicei și fac rugăciune, la masa familiei, unde toate sunt binecuvântate și sfinte, și astfel prescura, care o luăm ca pâine, adaugă la sfințenia mesei lor.

Există cazul când o uscăm puțin, ca să se păstreze mai mult. De asemenea, și anafora adusă de la biserică o putem usca, pentru a ține mai multă vreme și a lua în fiecare dimineață după rugăciune.

Traducere din greacă de Ierom. Ștefan Nuțescu

Sursa: www.marturieathonita.ro

*Precum umbra urmează trupului,
tot astfel și smeritei cugetări îi
urmează mila lui Dumnezeu.*

Sf. Isaac Sirul

Altarul se umple de îngeri în timpul Sfintei Liturghii

*I*n vremea heruvicului, fericitul liturghisitor de multe ori nu se afla singur în altar, ci era înconjurat de îngeri care slavosloveau pe Dumnezeu, înveseleau atmosfera și participau și ei la Sfânta Liturghie. Stăteau atât de aproape de el, încât îl atingeau cu aripile, iar el privea la chipurile lor tinerești.

Odată, atunci când a făcut Vohodul Mare, o călugăriță ce era de față l-a văzut că merge prin aer, că intră în altar fără să pășească pe dușumea. S-a pierdut cu firea și și-a făcut cruce, deoarece era pentru prima dată când a văzut o minune. Atunci când s-a terminat Liturghia și călugărița s-a dus să ia binecuvântare ca să plece, Părintele Iacov îi spuse cu naivitate:

– Astăzi Liturghia a fost altfel.

Auzind acestea, monahia a prins curaj și a început să-i descrie cum l-a văzut la Vohodul cel Mare. Dar Starețul a apucat mai înainte și i-a spus să tacă, să nu spună nimănui nimic.

Mai târziu i-a explicat unui diacon îndatoririle sale. Și ca să-l facă mai atent, i-a vorbit cu o adâncă evlavie despre experiențele și vedeniile lui:

– Ah, părintele meu, dacă ați vedea ce se petrece în timpul heruvicului, când preotul citește rugăciunea, ați fugi cu toții... Îngerii urcă și coboară nevăzut și de multe ori simt aripile lor cum mă lovesc peste umeri.

Sursa: Stelian Papadopoulos, Fericitul stareț Iacov Talikis, starețul Mănăstirii Cuviosului David, traducere de Ieromonah Ștefan Nuțescu, Editura Evanghелиsmos, București, 2004, pp. 120-121

Sfinții 40 de mucenici din Sevastia Armeniei

Sfinții 40 de Mucenici sunt prăznuiți de Biserica Ortodoxă, în fiecare an, pe data de 9 martie. Acești mucenici au trăit în vremea împăratului Licinius (308-324), prigonitor al creștinilor. Sfinții 40 de Mucenici erau soldați creștini și făceau parte din Legiunea a XII-a Fulminata din Armenia. Aceștia nu erau doar romani de origine, ci și greci, amestecați cu armeni.

Aflând despre credința lor, Agricola, guvernatorul Armeniei, i-a silit să se închine idolilor. Deoarece au refuzat, au fost întemnițați timp de opt zile și bătuți cu pietre. Prin semne divine au fost însă întăriți în dreapta credință. După aceste chinuri, guvernatorul i-a condamnat la moarte prin înghețare, în lacul Sevastiei. La miezul nopții, unul dintre cei 40 de mucenici a ieșit din apă din cauza gerului. Alergând spre baia caldă, pusă de cei ce slujeau idolilor, a murit. Cei rămași să îndure gerul au început să se roage: „Ajută-ne Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ușurează-ne sarcina și alină iușimea văzduhului, că spre Tine nădăjduim, ca să nu ne rușinăm și să cunoască toți că ne-am mântuit strigând către Tine”. În urma acestei rugăciuni s-au petrecut mari minuni: apa lacului s-a încălzit, gheața s-a topit și 40 de cununi strălucitoare au pogorât asupra mucenicilor. Unul dintre soldații de pază, uimit că în miezul nopții o lumină din cer încălzește apa și că o cunună dintre cele 40, pogorâte peste mucenici, nu are peste cine să se așeze, s-a aruncat în apă, mărturisind că el este creștin.

Pentru că au fost scoși vii din lac, comandanții au poruncit să li se zdrobească picioarele cu ciocanele. Toți martirii au trecut la cele veșnice în urma acestui supliciu. Trupurile lor au fost puse într-un car, ca să fie duse spre ardere și apoi să fie aruncate în lac. Numai Meliton, un tânăr soldat, a supraviețuit torturii. Pentru că mai respira, ostașii nu l-au pus în car. Mama sa, știind că cei 39 de confrăți în suferință aveau pregătită împărăția cerurilor, și-a luat fiul în brațe și a mers cu el să-l pună în car. Meliton a murit pe drum, în brațele mamei sale.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Buna Vestire

Sărbătoarea Bunei Vestiri, care este vestirea făcută Mariei de Arhanghelul Gavriil a zămislirii lui Hristos în sânul ei, a fost mereu socotită de Biserica universală ca fiind a Zămislirii lui Hristos, după firea omenească, întru Fecioara Maria, prin Duhul Sfânt. Această sărbătoare nu s-a ținut întotdeauna la 25 martie: ea a fost fixată și în timpul Adventului (probabil datorită faptului că era legată de Post) în riturile mozarab, ambrozian și cel din Aquileia, ca și la Nestorieni (Mesopotamia de sus).

Data de 25 martie a fost aleasă în funcție de cea a Crăciunului, 25 decembrie (cu 9 luni înainte). Sărbătoarea cade întotdeauna în timpul Postului și adesea în timpul Săptămânii Patimilor.

Această sărbătoare este atât de importantă în istoria Mântuirii, încât se sărbătorește în orice zi ar cădea (inclusiv în Vinerea Mare), cu excepția zilei de Paști (în acest caz se amână pentru luna Paștilor). Numele său grecesc este bogat în semnificații: Evangelismos (vestirea cea bună). Iconografia Bunei Vestiri este foarte veche (secolul al II-lea). Singura noastră sursă canonică este Evanghelia de la Sfântul Luca, ceea ce nu este de mirare, deoarece acolo găsim aproape toate „Evangheliile copilăriei” [lui Hristos], dar istoria se găsește relatată și în cele două Evangheliile apocrife, Protoevanghelia lui Iacov și Evanghelia lui Vartolomeu. Evenimentul este datat în raport cu Ioan Botezătorul. Îngerul Gavriil fusese mai întâi trimis de Dumnezeu la Zaharia în Templul de la Ierusalim, pentru a-i vesti zămisirea lui Ioan Botezătorul (zămislire miraculoasă, deoarece Zaharia și Elisabeta erau în vârstă și nu mai puteau da viață, însă ea s-a petrecut după legea firii): la puțin timp după aceea Elisabeta rămâne însărcinată, însă „cinci luni s-a tăinuit pe sine” (Luca 1, 11-25), pentru că îi era rușine de vârsta sa. Și tocmai „în cea de-a șasea lună” a sarcinii Elisabetei, Gavriil este trimis din nou de Dumnezeu, de data aceasta la Maria. Aceasta este mărturia precisă a faptului că Ioan Botezătorul este Înaintemergătorul lui Hristos: se va naște cu 6 luni înaintea Lui.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Martie 2019

- 1 V Cuv. Mc. Evdochia; Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina; Sf. Mc. Marcel și Anton
- 2 S Sf. Sfințit Mc. Teodot; Sf. Mc. Isihie și Nestor (*Pomenirea morților - Moșii de iarnă*)
- 3 D **Sf. Mc. Eutropiu, Cleonic și Vasilisc**

Duminica Lăsăturii sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți); Ap. I Corinteni VIII, 8-13; IX, 1-2; Ev. Matei XXV, 31-46; glas 7, voscr. 7

- 4 L Cuv. Gherasim de la Iordan; Sf. Mc. Pavel și Iuliana, sora lui
- 5 M Sf. Mc. Conon din Isauria; Sf. Mc. Conon Grădinarul, Sf. Mc. Iraida
- 6 M Sf. 42 de Mc. din Amoreea; Sf. Mc. Eufrosin
- 7 J Sf. Mc. Ep. din Cherson: Vasilevs, Efrem, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor și Elpidie
- 8 V Cuv. Teofilact Mărt., Ep. Nicomidiei; Sf. Ier. Pavel Mărt.; Sf. Mc. Dometie
- 9 S †) **Sf. 40 de Mc. din Sevastia; Sf. Mc. Urpasian**
- 10 D **Sf. Mc. Codrat, Ciprian și Dionisie (Lăsatul secului pentru Postul Mare)**

Duminica Lăsăturii sec de brânză (a Izgonirii lui Adam din Rai); Ap. Romani XIII, 11-14; XIV, 1-4; Ev. Matei VI, 14-21; glas 8, voscr. 8

- 11 L Sf. Sofronie, Patr. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofin și Talu (*Începutul Postului Mare*)
- 12 M Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Grigorie Dialogul, Ep. Romei; Sf. Simeon Noul Teolog
- 13 M Aducerea moaștelor Sf. Nichifor, Patr. Constantinopolului
- 14 J Cuv. Benedict din Nursia; Sf. Mc. Alexandru din Pidna
- 15 V Sf. Mc. Agapie, Plisie și Tirmolau
- 16 S Sf. Mc. Sabin Egipteanul, Papa și Roman, Cuv. Anin
- 17 D **Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu; Sf. Mc. Marin**

Duminica I din Post (a Ortodoxiei); Ap. Evre i XI, 24-26; 32-40; Ev. Ioan I, 43-51; glas 1, voscr. 9

- 18 L Sf. Chiril, Arhiep. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim și Evcarpion
- 19 M Sf. Mc. Hrisant, Daria și Ilaria
- 20 M Cuv. Mc. uciși în M-reă Sf. Sava cel Sfințit; Sf. Ier. Nichita Mărturisitorul
- 21 J Sf. Ier. Iacob Mărt.; Sf. Ier. Toma; Cuv. Serapion
- 22 V Sf. Cuv. Mc. Vasile, pr. din Ancira; Sf. Drosida, fiica împăratului Traian
- 23 S Sf. Cuv. Mc. Nicon și cei 199 ucenici ai lui
- 24 D **Înainteprăznuirea Bunei Vestiri; Cuv. Zaharia; Sf. Ier. Artemon**

Duminica a II-a din Post (a Sf. Grigorie Palama; Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Evre i I, 10-14; II, 1-3; VII, 26-28; VIII, 1-2; Ev. Marcu II, 1-12; Ioan X, 9-16; glas 2, voscr. 10

- 25 L (†) **Buna Vestire (Blagoveștenia) (Dezlegare la pește)**
- 26 M Soborul Arhanghelului Gavriil; Sf. Mc. Montanus pr. și soția sa, Maxima (Odovania praznicului Bunei Vestiri)
- 27 M Sf. Mc. Matroana din Tesalonic; Sf. Prooroc Anania; Sf. Mc. Filet, Lidia și fiii lor
- 28 J Cuv. Ilarion cel Nou; Cuv. Ștefan, făcătorul de minuni
- 29 V Cuv. Mc. Marcu, Ep. Aretuselor; Sf. Mc. Chiril diaconul
- 30 S Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula
- 31 D **Sf. Mc. Ipatie, Ep. Gangrei; Sf. Acachie Mărt., Ep. Melitinei; Sf. Mc. Veniamin diac.**

Duminica a III-a din Post (a Sf. Cruci); Ap. Evre i IV, 14-16; V, 1-6; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 3, voscr. 11

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cuprins:

Pag.

Primul cuvânt: mama!.....	1
Străduiți-vă să nu acuzați pe altul, ci rugați-vă pentru el.....	5
Puterea întăritoare a Sfintei Cruci	6
Strofe pentru suflet	7
Cum ajungem în zilele noastre la pacea sufletească?	8
Cum trebuie să luăm anafora și ce trebuie să știm despre ea?	10
Altarul se umple de îngeri în timpul Sfintei Liturghii.....	13
Sfinții 40 de mucenici din Sevastia Armeniei	14
Buna Vestire	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424